

+

Lov og Evangelium

ISSN 2387-5275

NR. 10

DESEMBER 2015

51. ÅRGANG

Carl Bloch: «Hyrdene får besøk av Herrens engel»

«Og se, en Herrens engel stod hos dem (...). Frykt ikke! For se, jeg forkynner dere en stor glede – en glede for alt folket.» Luk 2:9-10

Oppbyggelig blad på evangelisk, luthersk grunn

BLADET LOV OG EVANGELIUM

utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon.
Det er gratis og kommer med 10 nummer i året.
Frivillige gaver kan sendes kasserer i NLL.

Redaktør: Ingar Gangås, Følstadvegen 135,
7690 Mosvik. Tlf. 74 06 46 50 / 901 51 234

E-post: ingar.gangas@live.no
Redaksjonsråd: Per Bergene Holm,
Dag Rune Lid og Ragnar Opstad
Layout: Kristian Gangaas

Abonnement, oppsigelse og adresseforandring
sendes ekspedisjonen v/Magne Ekanger,
Rolfnesvegen 892, 5420 Rubbestadneset
Tlf. 53 42 92 14 / 412 45 598
E-post: magne.ekanger@haugnett.no

NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-
rosenianske forkynnelse, og ønsker å forkynne
Guds ord i skrift og tale både i Norge og ute
på misjonsmarken. NLL støtter den lutherske
kirken i Moldova og luthersk litteraturarbeid i
Bolivia og Peru.

Formann: Reidar Heian, Daleneveien 175,
3158 Andebu. Tlf. 33 44 14 19 / 414 95 526
E-post: reidunar_heia@hotmail.com

Sekretær: Konrad Fjell, Laskengrenda 44,
3221 Sandefjord. Tlf. 915 10 064
E-post: konrad.fjell@gmail.com

Kasserer: Kari Mangelrød, Fossnesveien 13 B,
3160 Stokke. Tlf. 33 11 24 05 / 915 58 562
E-post: bibelskolen@nll.no

Bankgiro: 3000 22 26193
Dansk bankgiro: (4665) 10639360
Svensk postgiro: 178 84 80-0

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL.
Skolen har både halvårig og ettårig kurs.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds ord
og spørre etter de gamle stier (Jer 6:16), samt
fremme arven fra lekmannsbevegelsen og våre
lutherske lærefedre.

Adr.: Fossnesveien 13 B, 3160 Stokke
Tlf. 33 33 89 00 – Fax 33 36 56 65
E-post: bibelskolen@nll.no

Bankgiro: 3000 22 26193

Rektor: Per Bergene Holm, Holmveien 20,
3282 Kvelde. Tlf. 995 09 060
E-post: pbholm@online.no

INTERNETT: www.nll.no

Messias – Frelseren – er født

*«I dag er det født dere en frelser, som
er Messias, Herren – i Davids stad.»*

Luk 2:11

Som slagene fra juleklokkene høres
over dal og strand hver jul, så lyder ord-
et fra slekt til slekt om *Frelseren* som
ble født. Vi trenger en frelser, vi er i
nød. Satan, synden og døden fant oss
og slo oss til jorden. Ingen kan lenger
reise seg ved egen makt. «Vår nød er
stor, i dødens natt vi bor».

Men han som måtte låse porten for
oss til livsens land, han lovet å finne en
utvei til å åpne den igjen. Det er uråd
for oss å forstå det, men Bibelen fortell-
er at allerede før verden var grunnlagt,
hadde Gud ordnet med hjelpen. Og da
tiden var der, kom han selv til jord og
ble vår frelser. Han som alle ting er
skapt ved, han ligger i en stall og på
strå, for å gjøre oss rike ved sin fattig-
dom. Nå regner ikke Gud med oss
lenger, nå regner han med ham som sa:
«krev av meg». Han er gått inn i vår ætt,
som menneske blant mennesker, som
den andre Adam. Så han kan ta bort det
onde den første Adam gav oss i arv.

I gleden over det som nå times oss
mennesker, synger engler og himmel-
ske herskarer lovsangstoner opp til
Gud og frelsens bud ned til jord. Kom
da og syng med, alle som har hjerte,
munn og mæle, og la oss tilbe ham som
kom og ville frelse oss fortapte!

Ludvig Hope.

*Fra andaktsboken «Et ord i dag»,
Lunde forlag 1971*

Sjå eg forkynner dykk ei stor gleða!

Av Amund Lid

Det er jula sin store bodskap at Gud forkynner oss ved englar: – *Eg kjem med bod til dykk om ei stor gleða, som skal timast alt folket.*

Kva er så denne store gleða som alle folk skal få del i? Er det dei gledene som til vanleg fylgjer med jula, og som menneske prøver å gleða kvarandre med, som store og små julegåver, fest og hygge i heimen, fritid og besøk av sine kjære osv.? Nei, slike ting er både kortvarige og forgjengelege, og høyrer til det som menneske prøver å skapa jul ved, og dei timast så visst ikkje alt folket. Mange vil nok leva i synd og liding også denne julehelga, og mange vil svelta ihel mens vi lever i overflod og fest.

Guds store gledesbodskap lyder: – *Dykk er i dag ein frelsar fødd, han er Kristus Herren* (Luk 2:11). Denne frelsar er gitt til alt folket, og gamle Simeon vitnar i same kapitlet: «Herre, nå let du tenaren din fara herifrå i fred

etter ditt ord, for augo mine har sett di frelsa som du har skipa til for åsynet at alle folk».

Det merkelege er at denne gåva er ikkje mykje påakta av folk. Det er ingen kø der me tar imot denne frelsa, slik det er i butikkane der dei sel verda sine mange forgjengelege ting til skyhøge prisar. Dei aller fleste viser han ifrå seg, i dag som då Jesus levde og vandra på jorda. Dei brydde seg ikkje om Guds kall og Guds gåve, står det skrive.

Men Gud sender like fullt ut sine vitner for å forkynna oss den store gleða at ein frelsar er oss fødd, også denne julehelga, og Frelsaren står også i år for hjartedøra og bed om å få koma inn. Kor lenge har han stått for di hjartedør?

Han går inga dør forbi, ikkje den uslaste rønna, ikkje det mest syndige og svarte hjarta, for han er ein frelsar som elsker syndaren og kom for å frelsa den fortapte, og han kom til alt

Innhold, desember 2015

Messias – Frelseren – er født. Av Ludvig Hope	side 2
Sjå eg forkynner dykk ei stor gleða! Av Amund Lid	side 3
«Vi så hans herlighet» Av Carl Olof Rosenius	side 5
Fiskeoppdrettar og lekpreikar. Intervju ved Dag Rune Lid	side 9
Møtekalender.	side 13
Frelsesvisshet (3). Av Konrad Fjell	side 15
Gjennom tåken. Av H. E. Wisløff	side 19
Engelens budskap til Maria. Utdrag fra Lukas 1	side 23
En stor glede. Av Øivind Andersen	side 24

folket. Han kom til jorda for di skuld, og difor bankar han på di hjartedør og vil inn i ditt hjarta og liv.

Jesus kom ikkje for å døma deg, nei, han kom for å frelsa deg frå synda og dens fylgjer, både her i livet og når du skal møte den rettferdige og heilage Gud. Jesus leid for dine synder og tok den straffa du skulle lide. Han gjekk i døden for at du skulle leva. Han kom for å gi deg sin fred, som verda ikkje kan gi deg. Han gjorde fred på krossen, og derfor står det skrive at han er vår fred. Han kom for at du skulle få fred med Gud, fred i sjela og samvitet, og Guds fred utrent i hjarta ditt ved den Heilage Ande, den fred som overgår all forstand og som kan bevare hjarta ditt og tankane dine i Kristus Jesus.

I dette barnet som kom til jorda første juleatta, og i denne mannen – som er kalla Menneskesonen – har Gud gitt oss eit liv som varer æveleg. – Den som lever og trur på meg, han skal i all æva ikkje døy, vitna Jesus sjølv for Marta. Han skal leva, om han enn døyr.

Ved han har Gud gitt slekta frelse og barnekår hjå Gud, med alle dei rettar barnekåret gir, som «Guds arvingar og Kristi medarvingar». «Det er dog noe å være barn av Gud, den evige Fader, og her på jorden ha ham til venn som aldri sine forlater». – Å, du vantru ætt, som ikkje kjenner di gjestingstid, og som ikkje veit kva du viser frå deg! Jesus gret når han såg vantrua hjå sitt eige folk, og folket i Jerusalem som ikkje kjende si nådetid, og det gjer han nok også når han ser ned på vårt folk.

Alle våre lesarar vil me ynskja ei av

Gud velsigna julehelg med denne bøna av Lina Sandell:

*«O Jesus, åpne du mitt øye,
at jeg må se hvor rik jeg er.
Jeg har en Fader i det høye
som faderomhu for meg bær.*

*Jeg har en broder ved Guds side
som alltid treder frem for meg,
jeg har en nådestrøm så vide
som himlens hvelving strekker seg.*

*Jeg har en talsmann tro i nøden,
en trøster og husvaler god,
jeg har et evig liv i døden,
en evig fred i Jesu blod.*

*Jeg har et evighetens rike,
et nåderike, det er sant.
Jeg har en krone uten like,
en arv som Jesus til meg vant.*

*Ei burde jeg da gå og sørge,
jeg er en mektig konges brud,
skjønt jeg i vantro titt må spørre:
Hvor er din høyhet og ditt skrud?*

*O Jesus Krist, forøk meg troen
at jeg må se min herlighet,
og aldri, aldri glemme kronen
du har beredt fra evighet.»
(Sb 49)*

Så takkar me for året som snart er gått, og ynskjer og bed at bladet må bli til velsigning i året som kjem.

*Fra arkivet: L&E nr.10,
desember 1975*

«Vi så hans herlighet»

Fra en julepreken av Carl Olof Rosenius

«Og Ordet ble kjød og tok bolig iblant oss. Og vi så hans herlighet, en herlighet som den en enbåren Sønn har fra sin Far, full av nåde og sannhet.»

Joh 1:14

Her får vi høre hvem det egentlig er som ligger i stallens strå, og hva hans viktige ærend og verk på jorden skal være.

Vi vil nå betrakte hva Johannes skriver om selve hovedsaken på juledag: *at Guds Sønn ble menneske*. Og vi skal se hva det betyr for en fallen menneskeslekt at han ble *åpenbart* i kjød.

Apostelen Johannes sier: «Og Ordet ble kjød». At Gud kledde seg i kjød og ble menneske er en uuttømmelig kilde til *ære* for hvert menneske. Ja,

også en kilde for undring og tilbedelse. Vi kan umulig finne ord for hvor mye godt vi burde gjøre oss av den store og forunderlige sannheten at Gud ble som en av oss. Han ble født inn i vår slekt med et menneskes legeme, og ble likevel som han var fra evighet, en sann og allmektig Gud.

Han *var* Gud og *ble* menneske. Begge disse naturene forble uforandret og ublandet. Han skal evig være både Gud og menneske i én person. Men her svimler det for vår tanke. Gud og menneske i én person! Bare dette skjønner vi, at med ordene han *ble kjød*, menes en ren menneskenatur, uten synd, men med alle menneskets svakheter, behov og følelser. Paulus sier at Guds Sønn «da han var i Guds skikkelse, ikke holdt

det for et røvet bytte å være Gud lik, men gav avkall på det og tok en tjeners skikkelse på seg, da han kom i menneskers liknelse» (Fil 2:6-7). Han ble i sin ferd «funnet som et menneske».

Å fatte til bunns hvordan Guds og menneskers vesen og natur på én gang er til stede i Jesus Kristus er for mye for oss.

Den første tanke vi møter når vi vil forsøke å se inn i dette underet,

er at Guds Sønn denne dagen ble et medlem av vår slekt. Dermed er vår ætt blitt opphøyd, og nyter stor ære. Det virkelig store i dette ser vi først mot den bakgrunn av forderv og fornedrelse menneskene ble styrtet ut i ved syndefallet. Vi burde elske og ære hverandre, og vi burde frykte og lyde Gud, vår skaper. Men djevelen forgiftet våre sinn med sin egen frafalne natur, og fruktene av dette ser vi rundt oss i rikt monn: synd og last, spott og hån, hat og misunnelse, løgn og bedrag, baktalelse og blodsutgytelse, mord og krig.

Likevel ville Gud i sin ufattelige farskjærlighet til sine falne og fordervede barn gripe inn og bøte dette onde. Han kom og gav seg inn i vår slekt, så vi med sannhet kan si vi har Gud i vår ætt. Dermed er vi æret og adlet langt ut over det å være bare mennesker. Enhver av oss kan si: Mitt kjød og blod sitter på Guds høyeste trone og regjerer hele verden som en allmektig konge!

Denne ære er så stor at selv englene måtte ønske seg den og si: Tenk om vi

var mennesker! Apostelen sier om Herren: «For det er jo ikke engler han tar seg av, men Abrahams ætt tar han seg av» (Heb 2:16).

Vår slekt ble opphøyd til stor ære ved at Guds Sønn ble menneske. Det har vi nå sett. Og så vil vi særlig tenke over hovedhensikten med Kristi ærend til oss. Han skulle være en *frelser*, slik engelen sa på julekvelden: «I dag er det født dere en frelser» (Luk 2:11).

Hva Jesus skulle frelse oss fra, ble sagt med klare ord da Gud sendte en annen engel til Josef: «... du skal gi ham navnet Jesus, for han skal frelse sitt folk *fra deres synder*» (Mat 1:21).

Jesus kom for å frelse oss fra synden. Dette burde gi oss stor trøst og hvile for våre urolige og tyngede samvittigheter. Vi tenker jo til stadighet: – Jeg skulle nok glede meg over Guds nåde, om jeg bare ikke visste av så mye synd og uverdighet hos meg selv.

Men her hører vi jo at det nettopp var for å fjerne alt som hindrer Guds nåde i å bli min, at Jesus ble vår bror. Glem aldri Guds store råd til frelse: «For likesom de mange kom til å stå som syndere ved det ene menneskes ulydighet, så skal også de mange stå som rettferdige ved den enes lydighet» (Rom 5:19).

Guds Sønn ble menneske for å betale hva et menneske hadde forbrutt. Han stilte seg frivillig fram for å ta all den straff det var mulig å idømme menneskeslekten. Av kjærlighet og barmhjertighet gav Faderen sitt samtykke til dette underlige råd. Jesus lot seg korsfeste og gikk i døden for oss. Ved å bli menneske, på våre vegne, har

han frelst oss. Han frelste oss ikke bare fra døden, men også fra all den elendighet vi var falt i, og han gjeninnsatte oss i den verdighet vi hadde før fallet. I dag feirer vi fødselsdagen til denne mellommannen, den andre Adam. Og sannelig burde dette gi oss hva engelen sa: «en stor glede».

Med inderlig tillit i troen bør vi se følgende i det forhold at Kristus ble menneske: En nåde som overskygger all synd og uverdighet. Men dertil også vente all faderlig og guddommelig omsorg, barmhjertighet og hjelp som følge av vårt brorskap med Kristus. Vi tror at vår store og allmektige bror og frelser bærer omsorg for alt det som kan bekymre våre hjerter. Han skal ikke bare forsvare oss hos Faderen, men også lege alle våre sår og mangler. Han skal være vår gode hyrde, og verne oss i alle forhold, farer og vanskeligheter.

Da skulle vi ha de aller frimodigste samvittigheter, på tross av alle våre synder. Ja, vi ville si: – Om mine synder var tusen ganger verre enn de er, så blir de jo for ingen ting å regne mot dette: Selve den uendelig store Gud og Skaper har gitt seg selv inn i vår slekt for å gjenopprette syndefallet og være en soning for våre synder.

«Frykt ikke! For se, jeg forkynner dere en stor glede – en glede for alt folket» (Luk 2:10). Nå er han kommet, den Herrens salvede, som så lenge hadde vært lovt. For oss som ikke kan annet enn synde, enten vi vil det eller ikke, er dette en umåtelig stor glede. Han som er sann Gud og vår bror, er

gitt som offerlam for oss. Ham være ære og pris og takk nå og i evighet!

En stor vismann anstrengte alle sine evner for å finne ut hva som drev Gud til denne store kjærlighetsgjerning. Han ble til slutt stående ved dette svaret: Gud *elsket*, derfor elsket han. Det vil si at i Guds hjerte fantes dette som vi kaller kjærlighet, og dette var selve årsaken til det han gjorde.

Erfaringen viser oss at kjærligheten er den største drivkraft i verden. Er et menneske virkelig tent av ekte kjærlighet, kan det gjøre slike ting for den elskede som ikke noe annet i verden kunne bevege det til. En mor kan dag og natt utrettelig bære på et sykt barn. Det har aldri gjennom dyder eller gjerninger egentlig gjort seg fortjent til slik varme og omsorg. Men spør vi hvorfor mor gjør dette, så vil hun knapt forstå spørsmålet. – Det er jo barnet mitt, sier hun.

Egentlig var jo vi også skapt til Guds barn, selv om vår slekt nå er syk og vanstelt i synden. Og Gud selv har sagt at han elsker oss mer enn en mor elsker barnet sitt. Om det unaturlige skulle skje at en mor glemte sitt diebarn, så kan aldri det skje at Gud glemmer oss.

Bør vi ikke av dette skjønn litt av Guds hjerteomsorg for oss? Da han fra evighet forutså det kjære barnets nød og ulykke under synden, da måtte han i sin uforanderlige kjærlighet beslutte seg til det siste store offer for å frelse barnet. «For i ham har han utvalgt oss før verdens grunnvoll ble lagt» (Ef 1:4). Tenk vel over dette, så vil kan-

skje noe av den store julefryden få rom i hjertet ditt. Den er ellers for stor til noen gang å fattes helt.

Endelig skal vi minnes at, enten vi begriper det eller ikke, så er det likevel som Johannes sier i teksten vår: «Og ordet ble kjød og tok bolig iblant oss. Og vi så hans herlighet, en herlighet som den en enbåren Sønn har fra sin Far, full av nåde og sannhet».

I dette ligger årsaken til at apostlene utholdt alt de ble utsatt for – fra spott og hån til fengsel, hudstrykning og død. *De hadde sett hans herlighet!* Også vi hadde vel vært mer troende om vi hadde fått være nær og se hans herlighet.

Men hvordan kan Johannes tale om at de *så hans herlighet*? Guds Sønn levde jo i dyp fornedrelse her i verden for vår skyld. Med herlighet menes derfor her alle de tegn på guddommelighet som etter Guds vilje litt etter litt ble åpenbart for å styrke vår tro. Det første av disse tegn var den himmelske hærskaeren som tilbad ham i natten. En konges herlighet vises jo ofte ved den prakt og glans som omgir ham. Barnet i stallen i Betlehem ble tilbudt av engler, og jord og himmel fyltes av lys og sang til ære for dette barn. Himmelen engler fortalte foreldrene hvordan de skulle flykte til Egypt. Og senere, da Jesus var blitt fristet i ørkenen, kom engler og tjente ham. Da han var stått opp fra de døde, var engler ved graven de første til å forkynne det.

Slik ble det sannhet allerede her på jorden det som tidlig var forutsagt av Gud: «Og alle Guds engler skal tilbe

ham!» (Heb 1:6). Tenk nøye over dette! Gud hadde selv forbudt all tilbedelse av de skapte vesener. Hva slags vesen må da denne ha, når Herren sier at alle Guds engler skal tilbe ham? Ja, dette hadde Johannes *sett* med egne øyne. Skulle ikke det være forklaring god nok til ordene: *vi så hans herlighet*?

I tillegg kommer så alle de allmaktsunder Jesus gjorde. Han skapte mat for tusener av nesten ingen ting, han befalte over onde ånder.

Men disiplene synes i særlig grad å ha sett hans herlighet i det som skjedde på forklarelsens berg. Der strålte han mot dem i himmelsk lys og i hvite klær. Han talte med to av himmelens borgere, og en røst fra himmelen sa: «Dette er min Sønn, den elskede. I ham har jeg velbehag!» (Mat 17:5).

Endelig hører det også med til åpenbaringen av hans herlighet at han stod opp av graven. Hans legeme var da herliggjort, og han fór opp til himmelen. Alt dette har Johannes i tanken når han sier: – Vi så hans herlighet.

Ære, lov og takk til Gud, vår himmelske Far, og til hans Sønn, all verdens mektige Skaper! Han som for vår skyld ble kjød, ble et menneskebarn, for at vi skulle bli Guds barn! Ham være ære, lov og pris nå og i all evighet! Amen.

*Fra Skrifter i utvalg, bind IV:
«Korsfestet med Kristus»,
Lunde forlag 1969*

Fiskeoppdrettar og lekpreikar

Intervju ved Dag Rune Lid

– Gleda fylte heile meg, både i kropp og sjel. Det var som eit useieleg lys! Eg fekk sjå at eg var frelst og fødd på ny! Eg såg at alt som eg mangla, det hadde Kristus gjort! Då sprang eg ut i mørkret og nedover dei store kornåkrane, og ropa høgt og lova Gud for frelsa full og fri! Det bobla over! No såg eg det som eg før ikkje hadde sett: Eg har evig liv! Eg er frelst!

Det er Steinar Kvalvik som seier dette, når han beskriv kva som skjedde då han vart frelst. Han bur på Klinga sør for Namsos saman med kona Margrete og dei fem borna deira. No arbeider han innanfor fiskeoppdrett, etter å ha reist med Guds ord på heiltid ein del år fram til 2003.

Han er fødd og oppvaksen på Hitra, lengst ute i havgapet mot det brusande havet i vest. I heimen møtte han den kristne trua heilt frå barneåra. Han var sosial av natur, og venene drog i ei anna retning. Det vart naturleg å bevare sin plass i kameratflokket. Han hadde ingen kristne kameratar, og det var nok medverkande til det som skjedde desse åra.

Kjem bort frå Gud

– Det var ei uskriven lov at når ein var konfirmert kunne ein gå på bygdefestar. Det vart ein del bilkøyning og festing med eldre ungdommar. I denne tida byrja også alkoholen å gjere seg

Steinar Kvalvik

Foto: Ingeborg Næss

gjeldande, og det vart noko festing på ulike ungdomshus på Hitra.

– Det var ikkje noko bevisst indre opprør mot den kristne arven frå heimen, men sakte men sikkert kom eg bort frå Gud. Når eg stod bak «lokalet» å spydde, kunne eg tenkje at dette var ikkje bra, men lenger kom ikkje tanken.

– Far min hadde også levd borte frå Gud i si ungdomstid, og vart ikkje omvend før mot slutten av 20-åra. Måten foreldra mine reagerte på, var at dei tok seg mykje tid til å snakka med meg i denne tida. Den munnlege samtalen i heimen stod sterkt, og det var openheit

både om gleder og sorger, påpeikar han.

– Som 16-åring reiste eg til Val hausten 1991. Det er Misjonssambandet sin naturbruksskule i Namdalen. Mor og far ville sterkt at eg skulle gå der. Familien min hadde ei verksemd innanfor lakseoppdrett, og det var difor naturleg for meg å reise til Val, då ein her kunne ta grunnkurs i akvakultur.

Kallet frå Herren

– Eg begynte med å gå på møter og hadde spesielt god kontakt med ein i personalet som tok seg av meg og viste omsorg for meg. Gjennom andaktar og forkynning vart eg «berørt» og eg ville gjerne vere ein kristen. Då eg reiste frå Val vart eg halden for å vere ein kristen, men då eg kom heimatt den sommaren – rakna heile kristendommen. Då det ytre miljøet forsvann, forsvann også kristendommen, eg hadde ikkje fast feste i Guds Ord, seier han.

Hausten etter byrja han på Rødde folkehøgskule i Melhus i Sør-Trøndelag.

– Same dagen som eg byrja på Rødde, omkom ein av kameratane mine heime på Hitra i ei bilulykke, berre 19 år gamal. Døden kom nær. Eg hugsar eg gjekk i skogen og anklaga Gud fordi ulykka kunne skje.

– På Rødde gjekk eg difor bevisst ikkje på møte, og viste eit tøft ytre. Det kunne godt ha vore meg som omkom, tenkte eg. Då visste eg at eg hadde kome til å gå fortapt. Det stod klart for meg.

Frykta for døden og fortapinga låg der, seier han tankefullt.

Litt ut på hausten fekk dei besøk av Kjell Håland, misjonær og forkynnar i Misjonssambandet. Han hadde møter saman med eit team av ungdommar.

Me ber for deg!

Heile denne tida hadde Steinar god kontakt med foreldra heime på Hitra, og på telefonen sa far:

– Det skal verta hardt for deg å stå mot kallet, Steinar! Me ber for deg!

– Alle besteforeldra mine hadde vorte omvende i vaksen alder, og dei var med og bad om at også eg måtte verte omvend. Så ein dag tok eg ei ny avgjersle, at no måtte det verta alvor. Det må bli i orden, eg må vita at om eg døyr så endar eg ikkje i fortapinga, men i himmelen.

På neste møte reiste eg meg og sa at no hadde eg kapitulert og overgitt meg til Gud. Vedkjenninga stod for meg som ei «rundbøye» eg måtte forbi, og det var mykje følelsar knytt opp til dette. I ettertid ser eg at vedkjenninga ikkje var uviktig, den var med og «batt meg til masta». Noko nådemiddel er ikkje vedkjenninga, men ho er med og bind ein fast til Guds ord som er nådemiddelet.

– Då eg på ny hadde bestemt meg, fekk eg gratulasjonar av dei andre. Men det var enno ikkje skjedd noko i hjarta og samvit. Det har lært meg noko om kor avgjerande viktig det er at ein i forkynning og det kristne arbeidet ikkje berre har som siktemål ei vedkjenning, men at sjelene finn fast feste i Kristus, blir løyste ved Guds Ord.

– Det gjekk nokre dagar, så rakna

det heile igjen. Det var mørkt, vanskeleg og destruktivt. Eg kom til den konklusjonen at eg ikkje kunne verta frelst slik som eg var.

– Då var det at Kjell såg at eg streva. Han tok tak i meg og spurde om me skulle ta ein prat på tomannshand. Han spurde om eg ville vera ein kristen, og eg måtte sanne som sant var, at det ville eg, men greidde ikkje å sjå at eg var det.

– Håland slo opp i Bibelen og las: «Den som trur på Sonen, har evig liv. Men den som ikkje vil tru på Sonen, skal ikkje sjå livet, men Guds vreide vert verande over han» (Joh 3:36).

– Vil du ikkje tru på Jesus du, Stein-ar? spurde han meg. Jau, det ville eg. Les det som her står. Så las eg det høgt: «Den som trur på Sonen, har evig liv. Men den som ikkje vil tru på Sonen, skal ikkje sjå livet, men Guds vreide vert verande over han».

– Det seier meg ingenting, sa eg. Les det enno ein gong, seier han. Eg las det på nytt, ja, eg las det høgt kanskje ti gonger. Då plutselig skjedde det noko. Då såg eg plutselig at eg hadde evig liv! Eg måtte spørje han? Er det verkeleg så enkelt.

– Ja, det er slik det står skrive, svarte Kjell.

Frelsesfryd

– Gleda fylte heile meg, både kropp og sjel. Det var som eit useieleg lys! Eg fekk sjå at eg var frelst og fødd på ny! Eg såg at alt eg mangla det hadde Kristus gjort.

– Då sprang eg ut i mørkret, nedover dei store kornåkrane på Rødde og

Et underlig juletre

Mia Hallesby

En troende dame lå syk i mange år. Det var om formiddagen på julaften. En liten gutt kom sammen med sin mor for å besøke henne. Gutten fortalte fornøyd og glad om hvordan han gledet seg til juletreet og pakkene.

– Stakkars tante, som ikke får noe juletre, sa gutten til slutt med bedrøvet stemme.

Det gikk først en mørk skygge over den sykes ansikt, så sa hun med et lykkelig smil:

– Jeg har jo min Frelser. Hva mer kan jeg ønske meg?

På kvelden hang det på guttens juletre et brev til ham. Det var fra tante. I brevet sto det:

Jo, tante har også et juletre.

Kom, og du skal i ånden se.

Roten er Jesus i krybben lagt.

Toppen er Jesus i himmelprakt.

Stammen er korset med Frelseren på.

Saften er blodet vi syndere få.

*Grenene er alle store og små,
som døpte i troen på Jesus stå.*

Fra «300 fortellinger»,
Indremisjonsforlaget, 1946

ropa høgt og lova Gud for frelsa full og fri! Det bobla over! No såg eg det som eg før ikkje hadde sett: Eg har evig liv! Eg er frelst!

– Då eg vakna neste morgon, slo eg

opp og las verset på ny og såg at det stod der enno. «Den som trur på Sonen, har evig liv. Men den som ikkje vil tru på Sonen, skal ikkje sjå livet, men Guds vreide vert verande over han». Dette gjorde eg kvar morgon i lang tid.

– Eg fann frelsesvisna her, og den hadde eg i mange år utan at eg vart anfekta. Det er som songaren syng: «Hvorledes kan jeg vite at jeg er født av Gud, at Jesus er min broder og synden slettet ut? Spør ei det gamle hjerte, det er bedragerlig. Men se og les i Herrens ord, der svares skriftelig».

Kallet

– No fekk eg trong til å vinna skulekameratane mine for himmelen. Eg hugsar enno ein kamerat eg var mykje saman med på Rødde. Han var så kalla av Gud, men det glapp. Det var ein del «trosser» som hadde losna, men ei trosse heldt han fast, han var bunden av familien. Han vart ikkje med den gongen og er enno ingen kristen i dag. Det gjeld å nytte den laglege tid medan Herren kallar, seier Steinar tankefullt.

Han lika godt å jobbe innanfor lakseoppdrett, og han gjorde seg ferdig med utdanninga og reiste attende til Hitra. Det var fleire som trekte i han om han ikkje skulle byrje å reise med Guds ord.

– Så ein dag fekk eg brev frå rektor på Fjellhaug i Oslo med spørsmål om eg ville ta eit år på forkynnarkurset på Fjellhaug.

– Det brevet vart alvorleg for meg. Eg våga ikkje å unndra meg lenger, og eg kjende på eit indre kall om å byrje å reise med Guds ord. Difor sette eg meg

ned og skreiv eit brev og takka ja til å kome til Fjellhaug vinteren 1997-98.

– Kort tid etter eg hadde sendt brevet, fekk eg tilbod om å verte driftsansvarleg for eit fiskeoppdrettsanlegg. Det var det eg hadde sikla etter i mange år, men eg måtte seie: «Hadde de spurd meg for nokre veker sidan, hadde eg sagt ja, men no vert det forkynnarkurs».

– Det enda med at eg gjekk bibelskulen, då det vart for få elevar til at dei starta forkynnarkurset den hausten. Eg hadde mellom anna Arne Helge Teigen i truslære, og eg opplevde at eg fekk mykje hjelp av det han formidla.

– Her møtte eg også Glenn Nord-Varhaug, og me fann kvarandre menneskeleg og åndeleg. Det førde til at me byrja å reise saman som songevangelistar på Nord-Møre hausten 1998, seier han.

Med det byrja nokre hektiske år der han reiste med Guds ord om vintrane, og om somrane gjekk det i lakseoppdrett.

– Det var gilde år, og me opplevde også ved nokre få høve at uomvende gav seg over til Gud. Me var innom på mange gamleheimar, og dei aller fleste kjøpesenter på Nord-Møre og vitna om Herren Jesus. Om det var rike år, var det også kampfulle år.

I møte med vranglæra

I januar 2003 hende det noko i ei bygd på Nord-Møre, som fekk store konsekvensar for han. Det var laurdag kveld og han hadde talt om Josva som beseira Jeriko (Josvas bok, kap. 6). Det var eit «ord i rett tid», fekk han høyre

Møtekalender

Desember

- 4.-6. Trondheim (Nardo)
Lars Fossdal
- 5.-6. Årnes
Per Bergene Holm
13. Askim (husmøte)
Sigbjørn Agnalt

Januar

3. Randaberg
Ottar Endresen
- 9.-10. Askim
Lars Fossdal

Nyttårssamling 29.-1/1.

Bibelskolen på Fossnes

Talere: Konrad Fjell, Martin Fjære,
Lars Fossdal og Dag Rune Lid.

Fullstendig program på nll.no

Påmelding: André Heian (411 01 223)

frå formannen på staden.

– Sundagen talte eg ut frå Josva (kap. 7) om synda som kom inn mellom Guds folk, og korleis det bannlyste godset som kom inn mellom folket, gjorde at dei kom inn under Guds vreide og dom.

– I bygda var det ein prest som var positiv til homofilt samliv, og eg anvende teksten inn i den dagsaktuelle situasjonen og understreka det som står i Rom 16:17: «Men eg formanar dykk, brør: Hald auga med dei som valdar kløyving og fråfall frå den læra de har teke imot. Vend dykk frå dei!»

– Eg sa: «Dersom det i denne bygda er ein vranglærande prest, så skal de vende dykk frå han, etter det ordet vi las». Då var det ei eldre kvinne som slo hendene saman, og fleire andre som rista på hovudet.

– Når det gjaldt biskopen som då

var på Møre, sa eg at han var den farligaste av alle biskopane for Guds folk. Eg grunn gav dette med at han stod fram som ein som tilsynelatande heldt seg til Guds Ord, og at han derfor fekk ekstra inngang mellom Guds folk.

– Utsegna om biskopen vart i talen underbygd med at han på kyrkjemøtet i 1995 var med å opna for to syn i homofilisaka. Under dette møtet vart homofili ikkje rekna som kyrkjesplittande, og dei som lærde at homofilt samliv ikkje er synd - vart ikkje kalla for vranglærarar.

Han nemnde også at biskopen hadde vore med og sett inn den liberale biskopen i Nord-Hålogaland på den tida. Det var ei kjend sak at denne hadde gått ut og fronta homofilisaka i forkant, og likevel hadde biskopen vore med å innsett han.

– Dette var ei bygd der bedehus-

folket var kyrkjevenlege, og ein del slutta opp om kyrkja sjølv om presten var vranglærer. Til slutt i preika las eg frå Matteusevangeliet (3:2): «Vend om, for himmelriket er kome nær!»

– Etter talen vart det momentan reaksjon, og det vart sagt at det ikkje gjekk an å tale slik, mellom anna avdi eg var for ung og det var born til stades. Eg fekk innkalling både til kretssekretær og kretsformann. Det vart fleire rundar med møter. Eg fekk krav om å beklage: «Utidig i form og innhald». Eg måtte beklage det eg hadde sagt, men det klarte eg ikkje. Eg fekk heller ikkje ryggdekning i kretsleiinga. Eg forstod at dersom eg forkynte den same budskapet andre stader, og det vekte tilsvarande reaksjonar, ville kretsleiinga «ta det opp igjen, for det gikk bare ikke an».

Etter dette følte han at det vart vanskeleg å reise med Guds ord, og det førde til at han sa opp stillinga som forkynnar etter at han hadde vore sjukemeldt nokre månadar. Han gjekk attende til arbeidet som fiskeoppdrettar 1. april 2003, og her har han halde seg sidan. No forkynner han på fritida i ulike samanhengar der han vert spurd.

– Eg er takksam for å kunne få vere med å så ut Ordet, sjølv om det ofte er kampfyllt å stå fram, seier han.

«Reis de nedbrutte altrene!»

For ei tid sidan kom han over ei bok av indremisjonshøvdingen og stortingsmannen Andreas Lavik, og han opplevde at boka var både gild og til

ettertanke. Den vart skriven for over 100 år sidan, og har tittelen «Kristne hjem og kristen barneoppdragelse». Han meiner den er utruleg aktuell inn i vår åndssituasjon.

– Her understrekar Lavik at når heimane vert øydelagde, så vert landet og folket øydelagt. Lavik seier at å reise Herrens nedbrutte altar i heimmene, er det same som å bringe folket inn under kristendommens velsignede innflytelse. «Hjemmets altar må være reist! Les Guds ord og be daglig sammen i heimmene! Den felles andakt og lønnkammerstundene, det er kraftkildene i hjemmet. Derfra strømmes velsignelsen inn i hjertene og inn i hele hjemmets liv og arbeide».

– Og til meg sjølv og andre vil eg seia: Gje for all del ikkje opp, om det vert mange «avvik». Dei er «lukka» og oppgjorde, i Jesu namn!

Slik avsluttar fiskeoppdrettaren og lekpreikaren Steinar Kvalvik, og sitterer vidare frå Lavik si bok: «For dem som har levd og arbeidet i slike hjem i ånd og sannhet, vil det falle naturlig å tre inn i hjemmet der oppe, i det nye Jerusalem. Om dette hjem høres disse velsignede ord: Fra tronen hørte jeg en høy røst som sa: Se, Guds bolig er hos menneskene. Han skal bo hos dem, og de skal være hans folk, og Gud selv skal være hos dem og være deres Gud. Han skal tørke bort hver tåre fra deres øyne. Og døden skal ikke være mer, og ikke sorg, og ikke skrik, og ikke pine skal være mer. For de første ting er veket bort» (Åp 21:3-4).

Frelsesvisshet (3)

Av Konrad Fjell

Dette er tredje og siste del av artikkelen om «Frelsesvisshet». Det anbefales å lese de to foregående, som sto på trykk i oktober- og novembernummeret av bladet.

Red.

4) Frelsesvisshet og min omvendelse, syndsbekjennelse og anger

Men ikke før vi får hjelp til å overvinne det problem vi nå har snakket om, nemlig problemet med de gjentatte synder, og det faktum at vi synder med vilje, så melder neste problem seg. Nemlig min omvendelse, syndsbekjennelse og anger.

Dette har jeg formulert i følgende påstand: *Jeg kan ikke være en kristen fordi min omvendelse, syndsbekjennelse og anger ikke er dyp og ekte nok. Tvert imot er jeg ofte kald og likegyldig i møte med synden og Guds vrede og straff.*

Vi sa noe i sted om at dersom vi bekjenner synden, finner vi miskunnhet hos Herren. Altså krever Skriften av oss at vi bekjenner våre synder. Overalt og på mange måter finner vi derfor i Bibelen tale om å bekjenne våre synder. Det legges stor vekt på dette i Bibelen. Ja, så avgjørende er bekjennelsen av våre synder, at den som *ikke vil* bekjenne sine synder går fortapt.

«Dersom vi sier at vi har samfunn

med ham, men vandrer i mørket, da lyver vi og gjør ikke sannheten» (1Joh 1:6). Og i 1:10 settes som motsetning til å bekjenne våre synder følgende: «Dersom vi sier at vi ikke har syndet, så gjør vi ham til en løgner, og hans ord er ikke i oss».

Skriften bruker altså meget sterke ord om den som ikke bekjenner sine synder. Du vandrer i mørket. Du lyver. Du gjør ikke sannheten. Du gjør Gud til en løgner, og hans ord er ikke i deg. Kort og godt: Den som ikke bekjenner sine synder, er ingen kristen.

Nå vil en kristen kunne kjenne på en fristelse til å unnskyldes og forsvare sin synd. Men det går ikke lenge for den som virkelig har Guds Ånd. Der vil Guds Ånd komme mektig over deg, og du vil ikke få fred og ro før synden er bekjent og gjort opp. David sier at hans livskraft forsvant når han ikke ville bekjenne sine synder (Sal 32).

Den som er av sannheten ønsker allikevel ikke noe annet enn å bekjenne sine synder, og på den måten vandre i lyset. Og når en først har fått se betydningen av at vi kan bekjenne våre synder for Herren, så ser en at dette i virkeligheten er et stort evangelium og en mektig hjelp mot synden. Jeg skal få gå til min frelser og si alt akkurat som det er, og legge av alt som tynger og synden som henger så fast ved meg. Jeg skal få komme til ham i full forvisning om at han ikke støter meg bort,

men gleder seg hver gang jeg kommer til ham (Joh 6:37).

Men den som er av sannheten, vil snart gjøre seg noen nedslående erfaringer nettopp i forbindelse med bekjennelsen av sine synder. Jo mer en gjør seg erfaringer med sin egen syndighet, vil en oppdage at selve min bekjennelse, anger og omvendelse er full av mangler.

En vil oppdage at selve bekjennelsen, angeren og omvendelsen ikke er så oppriktig og hel som den burde være. En oppdager til sin store sorg og forskrekkelse at en ikke makter å bekjenne, angre og omvende seg slik som en gjerne ville. Kanskje du har opplevd å være både kald og likegyldig idet du går frem til Gud for å bekjenne syndene dine. Og enda verre, lysten til det onde kan være levende til stede akkurat idet du bekjenner syndene dine for Herren.

Så kommer du i stor nød for deg selv. Og nå tror du at du bare er en hykler, en falsk kristen som synder på nåden. Dette utnytter djevelen straks og kommer med alle sine anklager: «Din bekjennelse er bare et skuespill. Du gjør det bare fordi du vet Bibelen sier at du må gjøre det for å være en sann kristen. Men en slik syndsbekjennelse, anger og omvendelse er falsk, og kan derfor umulig gjelde for noe hos Gud.» Slik angriper djevelen deg med alle sine brennende piler i din forpinte sjel.

Så trekker du konklusjonen: Når jeg ikke virkelig mener alvor med min bekjennelse, anger og omvendelse da kan ikke Gud godta min bekjennelse, og

jeg kan ikke være en kristen. De ganger du synes at din bekjennelse, anger og omvendelse er meget oppriktig, og du føler en dyp sorg og avsky over synden, og du kanskje til og med gråt, da er alt sammen så ekte, og din anger er slik som du synes den skulle være.

Vi skal straks gå til Bibelen og se hva den har å si om dette. Jeg vil imidlertid først sitere noe for deg som har vært til uendelig stor hjelp for meg selv når jeg har følt og opplevd det slik. Det ble til stor trøst for meg da jeg leste noe av Martin Luther, hvor han sier at også han hadde det akkurat på samme måte. Hør hva han sier (kommentaren til Sal 51:1):

«Men det vil jeg bekjenne, at jeg ofte i store vanskeligheter har bedt med et meget kaldt hjerte og sagt disse ord: Gud, vær meg nådig! Og jeg har tenkt: Du er nok ikke verdig at du skulle rope, skrike og be til Gud. Men allikevel har jeg endelig overvunnet meg selv ved Den Hellige Ånds hjelp, som gav meg disse tanker: Nå vel, du må være hvem og hvordan du være vil, så må du jo be, for Gud vil ikke at du for din verdighets skyld skal be, men for hans barmhjertighets skyld må og skal du be, og derfor vil han bønnhøre deg».

Selv en som Martin Luther måtte ofte bekjenne sine synder med et kaldt hjerte. Vi finner også eksempler på dette i Bibelen. Det var de samme erfaringer som gjorde at Jeremia flere ganger måtte be til Gud: «Omvend meg du, så blir jeg omvendt!» (Jer 31:18). Og i 17:14: «Leg meg, Herre, så jeg blir lagt! Frels meg, så blir jeg frelst!» I

Klag 5:21 roper han: «Herre, vend oss igjen til deg, så vi kan komme tilbake».

Den erfaring du gjør når du ser at du ikke engang kan bekjenne, angre og omvende deg slik som du skulle, er den helt grunnleggende erfaring at du har et hjerte som ikke er rett for Gud, og som heller ikke kan være det. Du er så helt igjennom syndig at du ikke engang er i stand til å angre og bekjenne rett. Gjen- nom disse nedslående erfaringer får du se noe av hvor totalt fordervet du er av synden.

Når en til slutt innser at en ikke engang kan angre, bekjenne og omvende seg rett, da blir det et rop til Gud om at *han* må omvende meg. Jeg kan ikke engang gjøre det. Du må gjøre det, Herre! Slik måtte Jeremias rope, slik måtte Luther rope, og slik har alle kristne til alle tider måttet rope, når de innser hvor totalt og helt igjennom syndig og fordervet en er.

Du skal altså angre og bekjenne. Men det er ikke kvaliteten, dybden og smerten i angeren, bekjennelsen og omvendelsen som gjør at Gud tar imot deg når du kommer. Også i alt dette tar Gud imot deg for *Jesu skyld*, og ikke for din angers eller bekjennelses skyld.

Gud tar imot deg fordi Jesus fullkomment angret og bekjente dine synder som din stedfortreder og i ditt sted. Jesus hadde en fullkommen syndeangst og syndesmerte som var velbehagelig for Gud.

Når Jesus bekjente seg til dine synder og gjorde dem til sine og tok straffen for dem, da var det en *fullkommen* bekjennelse, hvor alt var med. Og

denne bekjennelse var til behag for Gud, og på grunnlag av Jesu fullkomne syndsbekjennelse i ditt sted, kan også du komme og bekjenne dine synder for Gud.

Når du har syndet, skal du ikke sitte å vente til du føler en så og så stor smerte og nød over synden. Det ville være like dumt som en sulten mann som sitter ved et bord med masse mat og sier: Jeg er så sulten at jeg kan ikke begynne å spise før jeg har blitt litt mindre sulten.

Du skal straks fly til din Far i himmelen og bekjenne alt sammen, uansett hvor kald og død og lite oppriktig du kjenner deg, og du skal vite at han tar imot deg, ikke på grunn av kvaliteten og dybden i din anger og bekjennelse, men på grunn av Jesus. Det er for øvrig på dette grunnlag han tar imot deg også de ganger du synes din bekjennelse og anger var både dyp og oppriktig.

Kjennetegnet på en rett syndsbekjennelse og anger er to ting. For det første at du tross alt bekjenner din synd med det rette navn for din Far i himmelen og ikke skjuler noe. Og for det andre at du tror at han tilgir deg, ikke på grunn av deg, din anger eller syndsbekjennelse, men for Jesu skyld.

Min erfaring er at jeg ofte kjenner meg både kald og likegyldig når jeg bekjenner mine synder. Det er synden som har gjort dette med meg. Men så kan jeg oppleve og kjenne en dyp og inderlig smerte, nød og sorg over synden kanskje flere dager senere, og noen ganger svært lenge etterpå. Og det er en frukt av Den Hellige Ånd i våre hjerter når vi får erfare dette. Da får vi erfare

noe av Åndens renselse og fornyelse av vårt indre menneske.

Men dette er en frukt og en følge av at jeg kommer til Jesus og tror at han tilgir meg alle mine synder for Jesu skyld, selv om jeg er både lunken, død og kald. Det er altså bare ved at vi tror evangeliet og hviler i nåden, at det kan bli en virkelig smerte over synden i vårt hjerte. Men dette er en frukt av at jeg tror evangeliet og løftet om syndenes forlatelse, og ikke en betingelse for at jeg skal få komme.

Til slutt vil jeg si at det alt til syvende og sist dreier seg om, er at grunnlaget for at du kan være en kristen, og at du alltid kan gå til din Far i himmelen, til enhver tid og uansett hvordan du måtte ha stelt deg, føler og kjenner deg, er Jesus. Du kan komme til ham *for Jesu skyld*.

Jesus har ordnet en frelse som er så fullkommen at den har tatt høyde for alt det synden har ødelagt i ditt liv. Dette gjelder alle de ting vi nå har snakket om, de synder du gjør etter at du har blitt en kristen, det at du synder med

vilje og gjør samme synd gang etter gang, det at du er så ødelagt av synden at du ikke engang kan angre og bekjenne rett engang. Alt dette har Jesus ordnet opp i.

Nettopp fordi vår synd var så stor, og fordi vi er så totalt fordervet av synden, nettopp derfor måtte vi ha en stor frelser. Nettopp derfor kostet det Gud så mye å frelse deg. Det kostet hans eneste og kjære Sønn, Jesus Kristus. L&E

Carl Bloch: «Hyrdene finner barnet»

Gjennom tåken

Av H. E. Wisløff

Nikolai Andreas Høigård trasker omkring i tåken uten å vite hvor han egentlig skal gå hen. Det er ikke så lenge siden han kom på frifot igjen nå siste gangen (...).

En gang hadde han vært lykkelig han òg, men det var lenge siden. Han tenkte ofte på de sorgløse dagene hjemme hos mor. Han husket hvordan hun slet for å holde hjemmet sammen. Far døde da han var tre år, og mor gikk som avisbud hver morgen og som vaskekone hver kveld for å tjene til livsopphold for seg og barna. Og det gikk. Streng var mor, men ingen hadde så godt hjerte som hun. Gjorde de det som rett var, gledet hun seg, men gjorde de noe galt, tok hun seg urimelig nær av det.

Tidlig hadde Nikolai måttet ut å tjene. Like etter konfirmasjonen hadde han fått plass på en bondegård et godt stykke fra byen. Der var han kommet langt opp i en fjellbygd som anleggsarbeider, den gang de skulle legge jernbanen over fjellet.

Her traff han Rønnaug, den eldste jenten på en liten plass. 21 år gammel ble han gift med henne. Et lite og velstelt hjem fikk han – kammers og kjøkken. Det føltes så godt å få kjenne et hjems trygghet og fred igjen. Det var mange år siden han hadde kjent det nå. En lyshåret jente fikk de også. Solveig kalte de henne (...).

Men det varte ikke lenge før Nikolai kom inn i elendigheten. Kameratene ba ham smake «det sterke», og så gikk det fort nedover. For Nikolai hadde svak karakter.

Han husket godt den dagen lensmannen kom hjem til ham sammen med to håndfaste karer for å hente ham. Det var etter slagsmålet en lørdags kveld. Hagbart var død etter det slagsmålet, fortalte lensmannen. Nikolai husket godt hvor underlig Rønnaug hadde sett etter ham, da han dro av sted med håndjern om hendene den dagen. Og enda bedre husket han lille Solveigs spørrende øyne. Hvor skulle far hen nå?

Det var siste gang han hadde sett dem. Hans kone, Rønnaug, døde mens han satt inne, og hvor Solveig var blitt av, visste han ikke. Ingen ville fortelle ham det. De fleste visste det nok heller ikke. «Stakkars ungen», sa bestemor, «det er nok best hun kommer vekk, så hun aldri får vite at far hennes er en morder».

Uff, hvor sulten han var, og slik som han frøs. Klærne var klamme og tunge. Får jeg ikke mat nå, går det galt igjen, tenkte han.

Og nå gikk Nikolai Andreas Høigård her i tåken. Han var over 60 år nå og en merket mann. Da han kom ut av fengslet etter den første dommen, varte det ikke lenge før han ble sperret inne igjen.

Og siden hadde han vært en fast gjest på Boden, Akershus og Jæren (...).

Høigård visste at hans gamle mor levde ennå og bodde på gamlehjemmet. Hun var over 85 år nå, og han hadde ikke sett henne siden han var ganske ung. Hun ville nok ikke kjenne ham igjen. Mange ganger hadde han vært ved porten til gamlehjemmet, men snudd. Stakkars gamle mor. Det ble nok verre når hun fikk se ham slik. Nå var hun vel blitt fortrolig med tanken på den håpløse gutten.

Foran en stor leiegård stanset han. Han fikk bite i det sure eplet og gå inn og be om mat.

I første etasje banket han på, og en eldre kone kom og lukket opp. «Nei, her i huset er vi arbeidsledige alle sammen og har ikke nok selv engang. Du får gå et annet sted», svarte hun og lukket døren. Kaffelukten innefra og tåken og mørket utenfor gjorde ham enda mer sulten.

Den hjemløse vandrer sto litt. Så vendte han om og gikk med tunge, langsomme skritt trappen videre opp. Han fikk forsøke et sted til, og fikk han ikke noe der, dro han like ned til Kalle. For *han* hadde i alle fall *noe*.

Han banket på, og en ung kvinne lukket opp. Hun holdt en liten jente på armen.

«Kunne jeg få litt kaffe og mat, frue, for jeg er så sulten, og så fryser jeg så», ba han.

«Det er ikke så greit for oss heller», sa fruen med en vennlig stemme. «Mannen min har fått innskrenkninger i arbeidet, og vi må spare det vi kan for

å klare det». Hun sto litt, og Høigård snudde for å gå. «Ja, kom inn da», sa hun.

«Jeg leste i morges det ordet: ‘Kast ditt brød på vannet, og du skal få det igjen’».

Han gikk inn. Barnet ble satt på gulvet, og mat ble gjort i stand. Det var brød, smør og kaffe. «Noe annet har vi ikke, men det er Dem vel unt», sa hun idet hun skjenket kaffen. – Og Høigård spiste. Han syntes nok det var vondt å skulle spise opp maten for disse snille menneskene, men han var så sulten. Da han var ferdig, ble han sittende. Det var slik fred og hvile over det velstelte kjøkkenet. Det minnet ham om Rønnaugs lille kjøkken. Hvor godt han kunne ha hatt det hvis ikke – – –

Han ble avbrutt i sine tanker ved at mannen kom inn.

«God kveld! Nå, du er en enslig vandrer i tåken», sa han med et vennlig tonefall og satte seg. Det var noe så godt ved den unge mannen. Han pratet så hyggelig mot den fremmede.

«Mor, syng den sangen du nettopp har lært da», ba han.

«Nei, da», svarte hun sjenert. «Du vet jeg kan jo ikke synge».

«Du kan tro vi er blitt lykkelige her i huset», forklarte den unge mannen. «I vår ble vi omvendt både konen min og jeg, og siden er hele hjemmet vårt blitt omskapt», sa han lykkelig. «Nei, syng da, mor!»

Og den unge konen begynte å synge med myk stemme:

*Herligste navn som er uttalt på jord,
Jesus! Jesus!*

*I det er frelse for hver den som tror –
Jesus! Jesus!*

*Det har meg trøstet i trengselens dal,
det har meg gledet i festsmykket sal,
det inn i døden min trøst være skal,
Jesus! Jesus!*

Hvor de tonene grep! Høigård bøyde hodet mer og mer. Det gamle, harde hjertet var grepet. Aldri hadde han hørt noe slikt!

Lenge ble han sittende. Den lille ble vasket, stelt og lagt, mens moren bøyde kne ved sengen og ba for den lille: «Kjære Jesus! Vokt lille Reidun for synden og hjelp henne til alltid å bli hos deg. Og så må du velsigne bestefar og hjelpe ham også til å finne deg. Amen». Høigård så og hørte alt gjennom døren inn til kammerset som sto på klem.

Aldri glemte han det lille fredfulle hjemmet. Han hadde møtt noe der som han ikke kunne bli kvitt. Fra det øyeblikk sto det klart for ham at han var en synder som trengte Jesus.

En stund gikk han og kjempet, men en dag like under jul brøt han tvert med alle betenkeligheter og overgav seg til Gud. Hvordan det gikk til, vet jeg ikke. Jeg vet bare at han en dag fikk lov til å tro seg som et lykkelig Guds barn. Det var ikke så lett for Høigård – morderen – forbryteren – fangen. Og bekymret var han for at han ikke

skulle bli sin frelser tro. Han visste best selv hvor svak han var. Men med gammel og sprukken røst sang han for seg selv sangen som den unge fruen hadde sunget: «Herligste navn som er uttalt på jord: Jesus! Jesus! I det er frelse for hver den som tror: Jesus! Jesus!»

Et par ganger hadde han vært oppom det lille, fredfulle hjemmet. Ikke bare for å få mat, men mest for å få hjelp når fristelsene ble for store. Men lite fortalte Høigård om seg selv. Innesluttet var han som få. Lite eller intet fikk de unge vite om deres gjests fortid. Bare det at han var blitt frelst!

Det er julaften. På gamlehjemmet er alt gjort i stand til høytiden. Det er pusset og stelt over alt.

Inne på gamle fru Høigårds rom sitter en gammel mann. Han ser eldre ut enn han virkelig er, for et liv i synden gjør en mann tidlig gammel. Den gamle, lykkelige kvinnen i sengen så ikke stort eldre ut enn mannen som satt der. Og likevel var det Nikolai Andreas som satt ved mors seng.

Da Nikolai hadde funnet Gud, bestemte han seg for at han ville besøke mor. Nå kom han jo ikke med sorgens bud, nei, nå ville han opp og glede mor. Bestyrerinnen hadde til å begynne med vært litt betenkt ved å skulle slippe ham inn, men Høigård hadde et så sårt glimt i øynene at hun ikke kunne annet enn å slippe ham inn.

Møtet mellom mor og hennes «håpløse» sønn vil jeg ikke forsøke å skildre. Det var den tapte sønns historie om igjen. Lite fikk Nikolai sagt. Han lå på kne ved mors seng i stille hulken, mens

den gamle strøk det strie, grå håret om igjen og om igjen og mens hun hvisket: «Nikolai, Nikolai!»

Lille julaften hadde han vært oppom igjen, men lite hadde de villet berøre fortidens tunge, mørke minner. Nikolai hadde bare fortalt om et lite, fredfullt kjøkken, hvor han en kald høstdag fikk mat, og hvor han begynte å lære sangen om det herligste navn.

Da han gikk, hadde bestyrerinnen kommet etter ham ute på gangen. «Jeg forstår De er hjemløs, Høigård, og i morgen er det julekvelden. Kom her opp ved 4-tiden, så skal De få være hos Deres mor en stund», sa hun og smilte, idet hun skyndte seg videre. Nikolai ble stående og se etter henne. Det jublet inne i ham. Det skulle bli julekveld det!

Og klokken 4 på slaget julekvelden sto han utenfor døren til mor og banket på. Forsiktig åpnet han døren. Han hørte jo det var noen der inne.

Da han kom inn, ble han ikke lite forbauset ved å se den unge, snille fru- en og den lille jenten hennes på besøk hos moren. Han ble stående. «God kveld!» sa han stille.

Den unge reiste seg og gikk imot ham og rakte begge hender fram. «Far!» sa hun.

Høigård sto bare og stirret.

«Vet du hvem jeg er?» fortsatte hun»

Intet svar.

«Gjett da!», sa hun med et smil.

Den gamle i sengen tørket vekk noen tårer.

«Det er vel fru Haugland», fikk

han fram. «Det sto Nils Haugland på døren».

«Far, jeg er Solveig – din datter!» Og hun kastet seg om halsen på ham. Hun hørte hvor hjertet hans banket. «Å, far, hvor jeg er glad!» Tårer og smil spilte i øynene.

Det var lenge før Høigård fikk samlet tankene sine. Han satte seg og så ned. Av og til gløttet han opp. Hva de andre sa og planene de la, hørte han lite av.

«Solveig, kan du tilgi meg!» ba han med tykk stemme. «Jeg har vært en slett far. Jeg fortjener ikke navnet far engang. Men du har vært en god datter. Var det meg du ba for da du knelte ved lille Reiduns seng den dagen og ba for bestefar?»

«Å, ja, far, vi har bedt for deg hver dag. Den gang mor døde, ba hun meg aldri glemme å be for deg». «Vi fikk ikke noe ordentlig hjem her på jorden», sa hun før hun flyttet, «for synden hadde ødelagt det. Men nå går jeg hjem til himmelen», sa hun, «og der skal jeg vente på dere to, for far kommer nok han òg». Og nå er jeg så glad! Nå har jeg truffet deg, og så er du jo kommet du også, far. Å, hvor mor gleder seg i himmelen nå!» Solveig gråt av glede.

«Å, Solveig, Solveig!» Høigård fikk nesten ikke ordene fram. «Det var du som lærte meg å se det herligste navn som er uttalt på jord. Takk, Solveig, takk!»

*Fra «Når lampen tennes»,
Indremisjonsforlaget, Oslo 1953*

Engelens budskap til Maria

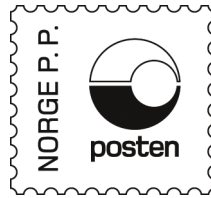

Carl Bloch: «Engelen besøker Maria»

«Men i den sjette måned ble engelen Gabriel sendt av Gud til en by i Galilea som heter Nasaret, til en jomfru som var trolovet med en mann som hette Josef, av Davids ætt. Og jomfruens navn var Maria. Engelen kom inn til henne og sa: Vær hilset, du som har fått nåde! Herren er med deg, velsignet er du blant kvinner! Men hun ble forferdet over hans ord og grunnet på hva slags hilsen dette kunne være. Og engelen sa til henne: Frykt ikke, Maria! For du har funnet nåde hos Gud. Se, du skal bli med barn og føde en sønn, og du skal gi ham navnet Jesus. Han skal være stor og kalles Den Høyestes Sønn. Gud Herren skal gi ham hans far Davids trone, og han skal være konge over Jakobs hus til evig tid, og det skal ikke være ende på hans kongedømme. Men Maria sa til engelen: Hvordan skal dette gå til da jeg ikke vet av mann? Engelen svarte og sa til henne: Den Hellige Ånd skal komme over deg, og Den Høyestes kraft skal overskygge deg. Derfor skal også det hellige som blir født, kalles Guds Sønn. Og se, Elisabet, din slektning, har også unnfanget en sønn i sin høye alder. Hun som ble kalt ufruktbar, er nå alt i sjette måned. For ingenting er umulig for Gud. Da sa Maria: Se, jeg er Herrens tjenerinne. Det skje meg etter ditt ord! – Og engelen forlot henne.»

Luk 1:26-38

Returadresse:
Lov og Evangelium
Rolfesnesvegen 892
5420 Rubbestadneset

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseforandring!

En stor glede

Av Øivind Andersen

«Men engelen sa til dem: Frykt ikke! For se, jeg forkynner dere en stor glede – en glede for alt folket. I dag er det født dere en frelser, som er Messias, Herren – i Davids stad. Og dette skal dere ha til tegn: Dere skal finne et barn som er svøpt og ligger i en krybbe. Og med ett var det sammen med engelen en himmelsk hærske, som lovpriste Gud og sa: Ære være Gud i det høyeste, og fred på jorden, i mennesker Guds velbehag.»

Luk 2:10-14

Her kommer budskap fra himmelen om en stor glede for alle!

Hvor møter vi den ellers? Ingen steds. Det finnes gleder som er for rike, men ikke for fattige; for unge, men ikke for gamle; for friske, men ikke for syke. Men dette himmelske budskapet er en stor glede for alle.

For oss mennesker er en frelser kommet! Det er én som går inn i vår nød og tar den på seg, slik at vi blir fridd ut av nøden.

Vår nød er vår synd med alt den har

ført med seg av ulykke, dom og straff. Én er kommet for å ta dette på seg og fri oss ut. Det er Kristus – Guds Salvende – han som Det gamle testamente forkynner, som nå ligger i krybben. Og ikke bare det: Han er Herren! Han er Gud selv!

Det går langt over vår forstand å fatte det! Men nettopp dette er den store glede!

I himmelen er det høyt vurdert, det som er skjedd.

En himmelsk hærske – en skare som ingen kan telle – lover Gud for det som er skjedd, og forkynner det samtidig som et budskap til oss: – Ære være Gud i det høyeste! Og fred på jord blant mennesker som har Guds velbehag!

Med denne frelser er det fred mellom Gud og mennesker.

Hvor dette budskap blir hørt og mottatt, der er frelse og evig liv.

Har du tatt imot denne store glede?

*Fra andaktsboken «Ved kilden»,
Lunde forlag, Oslo 1977*